Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

20. maj 2021*

»Præjudiciel forelæggelse – område med frihed, sikkerhed og retfærdighed – grænsekontrol, asyl og indvandring – asylpolitik – direktiv 2013/32/EU – fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse – ansøgning om international beskyttelse – afvisningsgrunde – artikel 2, litra q) – begrebet »fornyet ansøgning« – artikel 33, stk. 2, litra d) – en medlemsstats afvisning af en ansøgning om international beskyttelse som følge af et afslag på en tidligere ansøgning, som den pågældende har indgivet i et tredjeland, der har indgået en aftale med Den Europæiske Union om kriterier og mekanismer til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet i en af de stater, der er parter i denne aftale – endelig afgørelse truffet af Kongeriget Norge«

I sag C-8/20,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (forvaltningsdomstolen i Schleswig-Holstein, Tyskland) ved afgørelse af 30. december 2019, indgået til Domstolen den 9. januar 2020, i sagen

L.R.

mod

Bundesrepublik Deutschland,

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M. Vilaras (refererende dommer), og dommerne N. Piçarra, D. Šváby, S. Rodin og K. Jürimäe,

generaladvokat: H. Saugmandsgaard Øe,

justitssekretær: fuldmægtig M. Krausenböck,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 3. december 2020,

efter at der er afgivet indlæg af:

– Bundesrepublik Deutschland ved A. Schumacher, som befuldmægtiget,

– den tyske regering ved J. Möller og R. Kanitz, som befuldmægtigede,

* Processprog: tysk.

– Europa-Kommissionen, først ved G. Wils, A. Azéma, L. Grønfeldt og M. Condou-Durande, derefter ved G. Wils, A. Azéma og L. Grønfeldt, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 18. marts 2021,

afsagt følgende

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 33, stk. 2, litra d), sammenholdt med artikel 2, litra q), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 60).

2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med en tvist mellem L.R. og Bundesrepublik Deutschland (Forbundsrepublikken Tyskland) vedrørende lovligheden af en afgørelse truffet af Bundesamt für Migration und Flüchtlinge – Außenstelle Boostedt (forbundsmyndigheden for migration og flygtninge – afdeling Boostedt, Tyskland) (herefter »Bundesamt«), der afviste den pågældendes asylansøgning.

Retsforskrifter

EU-retten

Direktiv 2011/95/EU

3 Det fremgår af artikel 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse (EUT 2011, L 337, s. 9), at dette direktivs formål er at fastsætte standarder for anerkendelse af tredjelandsstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse.

4 Direktivets artikel 2 med overskriften »Definitioner« bestemmer:

»I dette direktiv forstås ved:

a) »international beskyttelse«: flygtningestatus og subsidiær beskyttelsesstatus som defineret i litra e) og g)

b) »person med international beskyttelse«: en person, som er blevet tildelt flygtningestatus, jf. litra e), eller subsidiær beskyttelsesstatus, jf. litra g)

c) »Genèvekonventionen«: konventionen om flygtninges retsstilling, undertegnet i Genève [(Schweiz)] den 28. juli 1951 [(*United Nations Treaty Series*, bind 189, s. 150, nr. 2545 (1954)], som ændret ved […]protokollen [om flygtninges retsstilling, der blev indgået i New York (Amerikas Forenede Stater) den] 31. januar 1967

d) »flygtning«: en tredjelandsstatsborger, som i kraft af en velbegrundet frygt for forfølgelse på grund af race, religion, nationalitet, politisk anskuelse eller tilhørsforhold til en bestemt social gruppe opholder sig uden for det land, hvor den pågældende er statsborger, og som ikke kan eller, på

grund af en sådan frygt, ikke vil påberåbe sig dette lands beskyttelse, eller en statsløs person, som opholder sig uden for det land, hvor han tidligere havde sit sædvanlige opholdssted, af samme grunde som anført ovenfor, og som ikke kan eller, på grund af en sådan frygt, ikke vil vende tilbage til dette land, og som ikke er omfattet af artikel 12

e) »flygtningestatus«: en medlemsstats anerkendelse af en tredjelandsstatsborger eller statsløs som flygtning

f) »person, der er berettiget til subsidiær beskyttelse«: en tredjelandsstatsborger eller statsløs, der ikke anerkendes som flygtning, men for hvem der er alvorlig grund til at antage, at vedkommende, hvis han eller hun sendes tilbage til sit hjemland eller, for så vidt angår en statsløs, til det land, hvor han eller hun tidligere havde sit sædvanlige opholdssted, vil løbe en reel risiko for at lide alvorlig overlast som defineret i artikel 15, og som ikke er omfattet af artikel 17, stk. 1 og 2, og som ikke kan eller, på grund af en sådan risiko, ikke vil påberåbe sig dette lands beskyttelse

g) »subsidiær beskyttelsesstatus«: en medlemsstats anerkendelse af en tredjelandsstatsborger eller statsløs som værende en person, der er berettiget til subsidiær beskyttelse

h) »ansøgning om international beskyttelse«: en anmodning, der indgives af en tredjelandsstatsborger eller statsløs om beskyttelse fra en medlemsstat, når der er grundlag for at antage, at ansøgeren søger om flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus, og vedkommende ikke udtrykkeligt anmoder om anden form for beskyttelse, der ikke er omfattet af dette direktiv, og som kan søges særskilt

[…]«

Direktiv 2013/32

5 Artikel 2, litra b), e) og q), i direktiv 2013/32 har følgende ordlyd:

»I dette direktiv forstås ved:

[…]

b) »ansøgning om international beskyttelse« eller »ansøgning«: en anmodning, der indgives af en tredjelandsstatsborger eller statsløs om beskyttelse fra en medlemsstat, hvor der er grundlag for at antage, at ansøgeren søger om flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus, og vedkommende ikke udtrykkeligt anmoder om anden form for beskyttelse, der ikke er omfattet af direktiv [2011/95], og som kan søges særskilt

[…]

e) »endelig afgørelse«: en afgørelse om, hvorvidt en tredjelandsstatsborger eller statsløs kan indrømmes flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus i henhold til direktiv [2011/95], og for hvilken der ikke findes flere retsmidler i henhold til kapitel V i nærværende direktiv, uanset om et sådant retsmiddel bevirker, at ansøgere får tilladelse til at blive i de berørte medlemsstater, indtil afgørelsen er truffet

[…]

q) »fornyet ansøgning«: en ny ansøgning om international beskyttelse, der indgives, efter at der er truffet endelig afgørelse om en tidligere ansøgning, herunder i tilfælde, hvor ansøgeren udtrykkeligt har trukket sin ansøgning tilbage, og i tilfælde, hvor den besluttende myndighed har afslået ansøgningen, efter at den implicit er blevet trukket tilbage i overensstemmelse med artikel 28, stk. 1.«

6 Dette direktivs artikel 33, stk. 2, har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne kan udelukkende afvise en ansøgning om international beskyttelse, hvis:

a) en anden medlemsstat har indrømmet international beskyttelse

b) et land, der ikke er en medlemsstat, betragtes som ansøgerens første asylland i henhold til artikel 35

c) et land, der ikke er en medlemsstat, betragtes som et sikkert tredjeland for ansøgeren i henhold til artikel 38

d) ansøgningen er en fornyet ansøgning, hvori der ikke er fremkommet, eller fra ansøgerens side er blevet fremlagt, nye elementer eller oplysninger af betydning for, om ansøgeren kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv [2011/95], eller

e) en person, som ansøgeren har forsørgerpligt over for, indgiver en ansøgning, efter i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, at have indvilget i at få sin sag behandlet som led i en ansøgning, der er indgivet på vedkommendes vegne, og der ikke er kendsgerninger i forbindelse med vedkommendes situation, der begrunder en separat ansøgning.«

Dublin III-forordningen

7 I henhold til artikel 48, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne (EUT 2013, L 180, s. 31, herefter »Dublin III-forordningen«), erstattede Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne (EUT 2003, L 50, s. 1), hvilken i overensstemmelse med dens artikel 24 havde erstattet konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater, der blev undertegnet i Dublin den 15. juni 1990 (EFT 1997, C 254, s. 1, herefter »Dublinkonventionen«).

8 I Dublin III-forordningens kapitel II med overskriften »Almindelige principper og garantier« bestemmer denne forordnings artikel 3 med overskriften »Adgang til proceduren for behandling af en ansøgning om international beskyttelse« følgende i stk. 1:

»Medlemsstaterne behandler enhver ansøgning om international beskyttelse fra en tredjelandsstatsborger eller statsløs, der indgiver en ansøgning på en af medlemsstaternes område, herunder ved grænsen eller i transitområderne. En ansøgning behandles kun af den medlemsstat, som er ansvarlig efter kriterierne i kapitel III.«

9 I denne forordnings kapitel V bestemmer forordningens artikel 18, stk. 1, med overskriften »Den ansvarlige medlemsstats forpligtelser« følgende i stk. 1:

»1. Den medlemsstat, der efter denne forordning er ansvarlig, er forpligtet til:

[…]

c) på de betingelser, der er fastsat i artikel 23, 24, 25 og 29, at tilbagetage en tredjelandsstatsborger eller statsløs, der har trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen, og som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse

d) på de betingelser, der er fastsat i artikel 23, 24, 25 og 29, at tilbagetage en tredjelandsstatsborger eller statsløs, hvis ansøgning der er meddelt afslag på, og som har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller som opholder sig på en anden medlemsstats område uden opholdstilladelse.«

10 Dublin III-forordningens artikel 19, stk. 3, med overskriften »Ansvarets ophør« bestemmer:

»De i artikel 18, stk. 1, litra c) og d), anførte forpligtelser bortfalder, hvis den ansvarlige medlemsstat, når den anmodes om at tilbagetage en ansøger eller en anden person som omhandlet i artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), kan fastslå, at den pågældende har forladt medlemsstaternes område i overensstemmelse med en afgørelse om tilbagesendelse eller udsendelse, som er udstedt efter tilbagetrækningen af eller afslaget på ansøgningen.

En ansøgning, som indgives efter en faktisk udsendelse har fundet sted, betragtes som en ny ansøgning, der medfører en ny procedure til fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.«

Aftalen mellem Unionen, Island og Norge

11 Aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Island og Kongeriget Norge om kriterier og mekanismer til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge – Erklæringer (EFT 2001, L 93, s. 40, herefter »aftalen mellem Unionen, Island og Norge«), blev godkendt på Fællesskabets vegne ved Rådets afgørelse 2001/258/EF af 15. marts 2001 (EFT 2001, L 93, s. 38).

12 Denne aftales artikel 1 er affattet således:

»1. De bestemmelser i Dublin-konventionen, der er angivet i del 1 i bilaget til denne aftale, og de afgørelser truffet af det udvalg, som er nedsat i henhold til Dublin-konventionens artikel 18, der er angivet i del 2 i nævnte bilag, gennemføres af [Republikken] Island og [Kongeriget] Norge og anvendes i deres indbyrdes relationer samt deres relationer med medlemsstaterne, medmindre andet gælder i henhold til stk. 4.

2. Medlemsstaterne anvender de i stk. 1 nævnte regler i relationerne med [Republikken] Island og [Kongeriget] Norge, medmindre andet gælder i henhold til stk. 4.

[…]

4. Ved anvendelsen af stk. 1 og 2 skal henvisninger i de bestemmelser, der er omfattet af bilaget, til »medlemsstater« forstås som omfattende [Republikken] Island og [Kongeriget] Norge.

[…]«

Tysk ret

AsylG

13 § 26a i Asylgesetz (asylloven), i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen (herefter »AsylG«), med overskriften »Sikre tredjelande« bestemmer:

»1) En udlænding, der er indrejst fra et tredjeland som omhandlet i artikel 16a, stk. 2, første punktum, i Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland (Forbundsrepublikken Tysklands forfatning) (sikre tredjelande), kan ikke påberåbe sig artikel 16a, stk. 1, i Forbundsrepublikken Tysklands forfatning […]

2) Sikre tredjelande er ud over Den Europæiske Unions medlemsstater de i bilag I nævnte stater […]«

14 AsylG's § 29 med overskriften »Ansøgninger, som ikke kan antages til realitetsbehandling« har følgende ordlyd:

»(1) Ansøgningen antages ikke til realitetsbehandling, såfremt

[…]

5. der i tilfælde af en fornyet ansøgning som omhandlet i § 71 eller en genfremsat ansøgning som omhandlet i § 71a ikke skal gennemføres endnu en asylprocedure […]«

15 AsylG's § 71a med overskriften »Genfremsat ansøgning« fastsætter:

»1) Såfremt udlændingen efter at have gennemført en asylprocedure og fået afslag på asyl i et sikkert tredjeland (§ 26a), som er omfattet af [de EU-retlige] regler for ansvaret for at gennemføre asylproceduren, eller som Forbundsrepublikken Tyskland har indgået en folkeretlig aftale med herom, indgiver en asylansøgning (genfremsat ansøgning) i Forbundsrepublikken Tyskland, skal der kun gennemføres endnu en asylprocedure, hvis Forbundsrepublikken Tyskland har ansvaret for at gennemføre asylproceduren, og betingelserne i § 51, stk. 1-3, i Verwaltungsverfahrensgesetz [(lov om forvaltningsproceduren, herefter »VwVfG«)] er opfyldt; prøvelsen påhviler Bundesamt […]«

16 Bilag I til AsylG's § 26a indeholder følgende angivelser:

»Norge

Schweiz«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

17 Den 22. december 2014 indgav den iranske statsborger L.R. en ansøgning om asyl til Bundesamt.

18 Ved behandlingen af ansøgningen viste det sig, at L.R. allerede havde indgivet en asylansøgning i Norge.

19 Efter at have modtaget en anmodning om overtagelse af L.R. oplyste Kongeriget Norge ved skrivelse af 26. februar 2015 Bundesamt om, at den pågældende den 1. oktober 2008 havde indgivet en asylansøgning til de norske myndigheder, som var blevet afslået den 15. juni 2009, og at L.R. den 19. juni 2013 var blevet overgivet til de iranske myndigheder. Kongeriget Norge afviste at overtage L.R. med den begrundelse, at dets ansvar var bortfaldet i henhold til Dublin III-forordningens artikel 19, stk. 3.

20 Bundesamt behandlede derfor L.R.'s asylansøgning og afviste denne i henhold til AsylG's § 29, stk. 1, nr. 5), ved afgørelse af 13. marts 2017. Bundesamt fandt, at der forelå en »genfremsat ansøgning« som omhandlet i asyllovens § 71a, og at betingelserne i § 51, stk. 1, i lov om forvaltningsproceduren med henblik på at begrunde indledningen af en ny asylprocedure ikke var opfyldt, da de faktiske omstændigheder, som L.R. havde anført til støtte for sin ansøgning, samlet set ikke forekom troværdige.

21 L.R. har anlagt sag ved den forelæggende ret til prøvelse af Bundesamts afgørelse, principalt med påstand om tildeling af flygtningestatus, subsidiært om »subsidiær beskyttelse« og mere subsidiært om, at det fastslås, at der foreligger et forbud mod udsendelse i henhold til tysk ret. Ved kendelse af 19. juni 2017 har den forelæggende ret taget L.R.'s begæring om foreløbige forholdsregler til følge og har tillagt sagen opsættende virkning.

22 Den forelæggende ret har anført, at den for at træffe afgørelse i den verserende tvist har behov for at få oplyst, om en ansøgning om international beskyttelse kan kvalificeres som en »fornyet ansøgning« som omhandlet i artikel 2, litra q), i direktiv 2013/32, når den første sagsbehandling, der førte til et afslag på en sådan ansøgning, ikke fandt sted i en anden EU-medlemsstat, men i et tredjeland, nemlig i Norge.

23 I denne henseende har den forelæggende ret præciseret, at selv om besvarelsen af dette spørgsmål blev ladt åbent i en dom afsagt af Bundesverwaltungsgericht (forbundsdomstol i forvaltningsretlige sager, Tyskland) den 14. december 2016, er den forelæggende ret af den opfattelse, at der kan være tale om en »fornyet ansøgning« som omhandlet i artikel 2, litra q), i direktiv 2013/32, når den første sagsbehandling, der førte til afslaget på den pågældendes første ansøgning om international beskyttelse, fandt sted i en anden medlemsstat.

24 Den forelæggende ret har medgivet, at det fremgår af såvel ordlyden af artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32, sammenholdt med dettes artikel 2, litra b), e) og q), som af dette direktivs generelle opbygning, at en ansøgning om international beskyttelse kun kan kvalificeres som en »fornyet ansøgning«, hvis en medlemsstat har truffet »endelig afgørelse« om afslag på samme ansøgers »tidligere ansøgning«. Det fremgår nemlig af artikel 2, litra b) og e), i direktiv 2013/32, at en sådan »tidligere ansøgning« samt den endelige afgørelse, der er truffet vedrørende ansøgningen, skal vedrøre den beskyttelse, som tildeles i henhold til direktiv 2011/95, der alene er rettet til medlemsstaterne.

25 Den forelæggende ret hælder ikke desto mindre til den opfattelse, at der skal anlægges en bredere fortolkning af direktiv 2013/32 på baggrund af Kongeriget Norges associering med det fælles europæiske asylsystem, således som denne følger af aftalen mellem Unionen, Island og Norge. Kongeriget Norge er ganske vist ikke bundet af direktiv 2013/32 og 2011/95, men det norske asylsystem svarer både materielt og processuelt til det, der er fastsat i EU-retten. Det ville derfor være i strid med formålet og hensigten med det fælles europæiske asylsystem og med Kongeriget Norges associering med dette system at forpligte medlemsstaterne til at gennemføre en første fuldstændig asylprocedure i en situation som den i hovedsagen omhandlede.

26 Under disse omstændigheder har Schleswig-Holsteinisches Verwaltungsgericht (forvaltningsdomstolen i Schleswig-Holstein, Tyskland) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er en national bestemmelse, hvorefter en ansøgning om international beskyttelse kan afvises som en fornyet ansøgning, der ikke kan antages til realitetsbehandling, forenelig med artikel 33, stk. 2, litra d), og artikel 2, litra q), i direktiv [2013/32], når den første asyl[procedure], hvor der blev givet afslag, ikke blev gennemført i en EU-medlemsstat, men i Norge?«

Om det præjudicielle spørgsmål

27 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 33, stk. 2, litra d), sammenholdt med artikel 2, litra q), i direktiv 2013/32, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der fastsætter en mulighed for at afvise en ansøgning om international beskyttelse som omhandlet i dette direktivs artikel 2, litra b), der indgives til denne medlemsstat af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs, hvis tidligere ansøgning om tildeling af flygtningestatus, indgivet til et tredjeland, der gennemfører Dublin III-forordningen i overensstemmelse med aftalen mellem Unionen, Island og Norge, er blevet afslået af dette tredjeland.

28 Indledningsvis bemærkes, at den forelæggende ret i anmodningen om præjudiciel afgørelse har taget udgangspunkt i den forudsætning, at artikel 33, stk. 2, litra d), sammenholdt med artikel 2, litra q), i direktiv 2013/32 finder anvendelse på en ny ansøgning om international beskyttelse, der indgives til en medlemsstat, efter at der i en »endelig afgørelse« som omhandlet i dette direktivs artikel 2, litra e), er blevet meddelt afslag på en tidligere ansøgning, som samme ansøger har indgivet til en anden medlemsstat. I sit indlæg for Domstolen deler den tyske regering denne opfattelse.

29 I sine indlæg for Domstolen har Europa-Kommissionen derimod anført, at den nye ansøgning om international beskyttelse kun kan kvalificeres som en »fornyet ansøgning« som omhandlet i artikel 2, litra q), og artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32, hvis den indgives til den medlemsstat, hvis kompetente instanser ved en endelig afgørelse har afslået en tidligere ansøgning fra samme ansøger.

30 Eftersom det forelagte spørgsmål imidlertid vedrører en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet til en medlemsstat efter afslag på en tidligere ansøgning, som samme ansøger har indgivet til et tredjeland, der er part i aftalen mellem Unionen, Island og Norge, er det for at give den forelæggende ret et hensigtsmæssigt svar alene nødvendigt at afgøre, om en sådan ansøgning udgør en »fornyet ansøgning« som omhandlet i artikel 2, litra q), og artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32.

31 Med dette forbehold bemærkes, at artikel 33, stk. 2, i direktiv 2013/32 ifølge Domstolens praksis udtømmende opregner de situationer, hvor medlemsstaterne kan afvise en ansøgning om international beskyttelse (dom af 19.3.2020, Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (Tompa), C-564/18, EU:C:2020:218, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).

32 Ifølge den forelæggende ret er det kun artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32, der kan begrunde, at en ansøgning som den i hovedsagen omhandlede afvises.

33 Denne bestemmelse fastsætter, at medlemsstaterne kan afvise en ansøgning om international beskyttelse, når ansøgningen er en fornyet ansøgning, hvori der ikke er fremkommet, eller fra ansøgerens side er blevet fremlagt, nye elementer eller oplysninger af betydning for, om ansøgeren kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95.

34 Begrebet »fornyet ansøgning« defineres i artikel 2, litra q), i direktiv 2013/32 som en ny ansøgning om international beskyttelse, der indgives, efter at der er truffet endelig afgørelse om en tidligere ansøgning.

35 Denne definition gentager således begreberne »ansøgning om international beskyttelse« og »endelig afgørelse«, som ligeledes er defineret i direktivets artikel 2, henholdsvis litra b) og e).

36 Hvad for det første angår begrebet »ansøgning om international beskyttelse« eller »ansøgning« er dette defineret i artikel 2, litra b), i direktiv 2013/32 som en anmodning, der indgives af en tredjelandsstatsborger eller statsløs om beskyttelse »fra en medlemsstat«, hvor der er grundlag for at antage, at ansøgeren søger om flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus som omhandlet i direktiv 2011/95.

37 Det følger således af denne bestemmelses klare ordlyd, at en ansøgning, der er rettet til et tredjeland, ikke kan forstås som en »ansøgning om international beskyttelse« eller en »ansøgning« som omhandlet i den nævnte bestemmelse.

38 Hvad for det andet angår begrebet »endelig afgørelse« er dette defineret i artikel 2, litra e), i direktiv 2013/32 som en afgørelse om, hvorvidt en tredjelandsstatsborger eller statsløs kan indrømmes flygtningestatus eller subsidiær beskyttelsesstatus i henhold til direktiv 2011/95, og for hvilken der ikke findes flere retsmidler i henhold til kapitel V i direktiv 2013/32.

39 En afgørelse truffet af et tredjeland kan ikke være omfattet af denne definition. Direktiv 2011/95, der er rettet til medlemsstaterne og ikke vedrører tredjelande, begrænser sig nemlig ikke til at fastsætte flygtningestatus som fastsat i international ret, dvs. Genèvekonventionen, men fastsætter også subsidiær beskyttelsesstatus, der, som det fremgår af sjette betragtning til dette direktiv, supplerer reglerne om flygtningestatus.

40 Henset til disse forhold og med forbehold af det særlige spørgsmål om, hvorvidt begrebet »fornyet ansøgning« finder anvendelse på en ny ansøgning om international beskyttelse, der indgives til en medlemsstat, efter at en anden medlemsstat ved endelig afgørelse har afslået en tidligere ansøgning, fremgår det af en samlet læsning af artikel 2, litra b), e) og q), i direktiv 2013/32, at en ansøgning om international beskyttelse, der indgives til en medlemsstat, ikke kan kvalificeres som en »fornyet ansøgning«, hvis den indgives, efter at ansøgeren har fået afslag på tildeling af flygtningestatus fra et tredjeland.

41 Den omstændighed, at der foreligger en tidligere afgørelse fra et tredjeland, hvorved der gives afslag på en ansøgning om tildeling af flygtningestatus som fastsat i Genèvekonventionen, gør det derfor ikke muligt at kvalificere en ansøgning om international beskyttelse som omhandlet i direktiv 2011/95, der indgives til en medlemsstat af den pågældende efter vedtagelsen af denne tidligere afgørelse, som en »fornyet ansøgning« som omhandlet i artikel 2, litra q), og artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32.

42 Der kan ikke drages nogen anden konklusion på grundlag af aftalen mellem Unionen, Island og Norge.

43 I henhold til denne aftales artikel 1 gennemføres Dublin III-forordningen ganske vist ikke blot af medlemsstaterne, men også af Republikken Island og Kongeriget Norge. I en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor den pågældende har indgivet en ansøgning om tildeling af flygtningestatus til et af disse to tredjelande, kan en medlemsstat, hvortil denne person har indgivet en ny ansøgning om international beskyttelse, således anmode Republikken Island eller Kongeriget Norge om at tilbagetage vedkommende, hvis betingelserne i denne forordnings artikel 18, stk. 1, litra c) eller d), er opfyldt.

44 Det kan imidlertid ikke heraf udledes, at den pågældende medlemsstat, når en sådan tilbagetagelse ikke er mulig eller ikke finder sted, har ret til at anse den nye ansøgning om international beskyttelse, som den samme person har indgivet til medlemsstatens egne instanser, for at udgøre en »fornyet ansøgning« som omhandlet i artikel 33, stk. 2, litra d), i direktiv 2013/32.

45 Selv om aftalen mellem Unionen, Island og Norge i det væsentlige fastsætter Republikken Islands og Kongeriget Norges gennemførelse af visse bestemmelser i Dublin III-forordningen og bestemmer i artikel 1, stk. 4, at henvisningerne til »medlemsstaterne« i bestemmelserne i bilaget til denne aftale med henblik herpå skal anses for også at omfatte disse to tredjelande, forholder det sig ikke desto mindre således, at ingen bestemmelse i direktiv 2011/95 eller i direktiv 2013/32 gengives i dette bilag.

46 Hvis det antages, således som den forelæggende ret har anført, at det norske asylsystem fastsætter et beskyttelsesniveau for asylansøgere, der svarer til det, der er fastsat i direktiv 2011/95, kan denne omstændighed ikke føre til en anden konklusion.

47 Rent bortset fra, at det fremgår entydigt af ordlyden af de relevante bestemmelser i direktiv 2013/32, at et tredjeland på EU-rettens nuværende udviklingstrin ikke kan sidestilles med en medlemsstat med henblik på anvendelsen af direktivets artikel 33, stk. 2, litra d), kan en sådan sidestilling desuden ikke afhænge af en vurdering af det konkrete beskyttelsesniveau for asylansøgere i det pågældende tredjeland, idet retssikkerheden i så fald ville blive påvirket.

48 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 33, stk. 2, litra d), sammenholdt med artikel 2, litra q), i direktiv 2013/32, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der fastsætter en mulighed for at afvise en ansøgning om international beskyttelse som omhandlet i dette direktivs artikel 2, litra b), der indgives til denne medlemsstat af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs, hvis tidligere ansøgning om tildeling af flygtningestatus, indgivet til et tredjeland, der gennemfører Dublin III-forordningen i overensstemmelse med aftalen mellem Unionen, Island og Norge, er blevet afslået af dette tredjeland.

Sagsomkostninger

49 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Fjerde Afdeling) for ret:

Artikel 33, stk. 2, litra d), sammenholdt med artikel 2, litra q), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der fastsætter en mulighed for at afvise en ansøgning om international beskyttelse som omhandlet i dette direktivs artikel 2, litra b), der indgives til denne medlemsstat af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs, hvis tidligere ansøgning om tildeling af flygtningestatus, indgivet til et tredjeland, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, i overensstemmelse med aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Island og Kongeriget Norge om kriterier og mekanismer til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge – Erklæringer, er blevet afslået af dette tredjeland.

Underskrifter